

"*Стига толкоз спавание, що е спала България доволни векове.*"

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 8, БРОЙ 36, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

ноември 2018

Вестникът е лауреат на Седмия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г. - първо място
Носител на трета награда в Шестия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.
Носител на първа награда в Четвъртия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2016 г.
Носител на първа награда в Петия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2017 г.
Носител на първа награда в Шестия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2018 г.

Цена 1 лев

Ехото на школския звънец

Студентите от Випуск 2018 се "завръщат"...

Задочни репортажи – епизод 1

Те напуснаха нашето училище с диплома за зрелост и с куфар - знак за дългото пътуване, което ги очаква. Дестинацията всеки сам избра. Сложи в куфара спомени и вещи и потегли. Днес те се "завръщат" за епизод първи на задочните ни репортажи. Без куфари. Защото пътят продължава...

Уважавайте училището си, защото ще разберете какво ви е дало то чак когато завършите. Благодарна съм на това училище, защото ме научи на постоянство и целенасоченост.

Но въпреки че съм тук, въпреки тези хиляди възможности, нищо не може да замени България, дома ми. Колкото и да е красива тукашната природа, колкото и да ми харесват сградите, хората, нищо от тях не може да замени Родопите, Балкана, морето, семейството, приятелите ми...

Изпитвам носталгия към времето, прекарано в училище- То ме научи да съм прекалено точен.

Стр. 4

Диалози - очи в очи

Детелин Далаклиев, Теди Кацарова, Дичо, RDMK с усмивка отправиха чрез нашия вестник позитивни послания за любов към живота и вяра в мечтите – стр. 7

Осем години след последния звънец

Пламен Кучев: Без да се замислям, бих се записал в същото училище. Даде ми много – знания, организираност, приятелства, дори смело мога да кажа и малко артистичност. – стр. 5

Уловете пулса на времето

За образователните реформи, интереса към училището и полезността на знанието, защото човек вижда толкова, колкото знае. Искрено и лично, без усмивка – стр. 8

Усмихнете се!

Лесно е да се усмихваш – увериха се учениците от 4Б клас, които по повод 7 октомври, Световния ден на усмивката, изработиха емотикони с усмихнати лица. И през цялото време докато го правеха, бяха усмихнати, разбира се. Но това не е всичко. По-трудното предстоеше – след училище да носят този знак със себе си и да се опитат да усмихнат познати и непознати хора, които срещат. Сигурни сме, че тези усмихнати деца са успели. Усмихвайте се – животът е прекрасен!

Ако искаме промяна, трябва да сме част от нея

✓ Нека помним и уважаваме будителите, защото те ни дават криле да летим, а от нас се иска само да го направим! Нека поемем ръката и да продължим! Нека се хванем за техните думи и да променим това, което можем – стр. 3

✓ Преди Деня на будителите възродихме взаимоучителната метода. Е, не точно с перо върху пясък, и не точно се учихме да пишем Аз, Буки Веди, но беше не по-малко вълнуващо и полезно. Имахме си „показвач“ и „чиноначалник“, иммахме си и малки, големи и още по-големи ученици. Резултатите вижте с усмивка- стр. 5

От класната стая до Президентството

Малките музиканти от първия в страната ученически гвардейски оркестър вече са разпознаваеми от всички. Въодушевяващо те отново разказаха за възланията си преди първата изява, за дългите репетиции, довели ги до успех. Бяха искрени – никой от тях не е и предполагал, че ще стигнат толкова далеч

Гордите със себе си участници в първия гвардейски оркестър, който сформирахме в нашето училище през миналата учебна година, с радост прекъснаха за малко репетицията си заради нас. Миналогодишните амбициозни ученици и техният преподавател се гмурнаха в дълбокото и неизвестното, а днес вече са познати на всички ни. Свириха на празника на Плевен, на абитуриентския бал, на откриването на учебната година. Вече има и новобранци – предимно от трети клас. Те от следващата учебна година ще могат да избират своите инструменти, а през тази ще развият белите си дробове с блокфлейта. Безспорно един от най-възбуждащите моменти за тях е срещата с Президента Румен

Радев – на „Дондуков“ 2 ги посреща духовата музика на Националната гвардейска част. А след това – в „Гербовата зала“ си разменят обещания и пожелания.

През месец ноември им предстои конкурс в Търново, на който ще свирят добре научен миналата година марш. Пожелаваме им успех!

Анна Стайкова 11б

Висока литературна награда

Патрисия Мановска от 10в показва отлични познания по руски език, стана победител в Международния Пушкински конкурс „Что в имени тебе моем“ и получи почетна диплома от Московския държавен университет

Състезанието се организира от Държавния университет за руски език „Александър С. Пушкин“ в руската столица Москва. Това е състезание, което обединява ученици с поетическо вдъхновение, творческа креативност и любов към руската култура и литература. Номинираните на конкурса предоставят на участниците възможност да демонстрират високи постижения в руския език и да развият своята креативност и артистични умения. Темите на конкурса са свързани изцяло с творчеството на великия руски творец А. С. Пушкин. А тази година те бяха „Моята

бяха избрани по няколко победители, които получиха почетни дипломи от университета. Гордеем се с теб, Патрисия, и очакваме още много награди! В@З Буки Веди Награденото есе на Патрисия четете на стр. 9

първа среща с Пушкин“, „Пушкин в очите на чужденеца“, „Ден на руския език“... Патрисия писа по темата „Пушкин в моята страна“. От 2011 година конкурсът се провежда ежегодно и целта му е да повиши интереса към руския език. Тази година журито на конкурса разгледа над 200 работи на ученици от над 50 страни по целия свят. И във всяка номинация

Знаете ли, че синът на Пушкин - Александър Александрович Пушкин, е част от нашата история като участник в Руско-турската освободителна война. Не е воювал при Плевен, а освобождава Котел и Елена. Полковник Пушкин е награден със Златно оръжие „За храброст“. Кавалер е на орден „Св. Владимир“ IV ст.

Бъдещи лекари на посещение в Медицинския университет

Поводът за това този път бе изложбата „Българският принос към културно-историческото многообразие на обединена Европа“, част от поредната „Нощ на учените“ в плевенския университет. Учениците разгледаха ръкописи на трудове, дневници и снимки на български учени, държавници и творци, които представят българския принос в науката и културата на Европа. Бъдещите лекари влязоха и в една от лабораториите по органична химия и наблюдаваха упражнение на второкурсници. Оказа се, че асистентът и една от студентките са бивши възпитаници на нашето училище.

Пожелаваме им успех на кандидатстудентските изпити!

В@З Буки Веди

Отворено писмо до бъдещето

Деница Луканова от 6б клас бе отличена в националния етап на международния епистолярен конкурс на „Български пощи“ – „Какво послание искате да предадете на своите читатели?“ Този път не в бутилка и не в морето...

За конкурса информация получих от приятелка на мама, която ме посъветва да участвам. За повече подробности трябваше да посетя сайта на „Български пощи“. Оттам разбрах, че се организира националният етап на 47-ия международен епистолярен конкурс за млади хора на Всемирния пощенски съюз и ЮНЕСКО. Темата на конкурса беше: „Представете си, че сте писмо, пътуващо във времето. Какво послание искате да предадете на своите читатели?“. В това международно състезание можеха да участват само деца на възраст до 15 години. Националният етап в различните страни се организира от националните по-

щенски оператори и писмата се изпращат чрез тях. Всяка творба трябваше да бъде написана като писмо до приятел, близък, известна личност и да съдържа всички обичайни за писмото елементи (адрес на подател и получател, обръщение, поздрав, подпис), да няма повече от 1000 думи, да не се споменава името на държавата на автора, както и всякакви връзки и препратки към нея.

Победилите в националното класиране писма ще бъдат изпратени за участие в международната надпревара с другите национални победители. Отличените от „Български пощи“ ЕАД послания

получиха своите награди в навечерието на Световния ден на пощата – 9 октомври.

Текста на писмото четете на стр. 9

Деница Луканова 6б

В света на физиката

През октомври се проведе откритото Трето лятно училище ЕЕОБСС по проекта „Обучение по наблюдение на Земята за българските средни училища“, домакин на което бе СУ „Иван Вазов“. Участниците бяха приветствани от доц. д-р Лъчезар Филчев, а първата лекция на тема „Въведение в дистанционните изследвания“ изнесе проф. д-р Гаро Мардион. В следващите два дни се разходихме из света на фи-

зиката чрез много интересни интерактивни презентации и практически упражнения. Последния ден проф. д-р Димитър Димитров разказа какво е това GPS и GNSS – основните им принципи и практическото им приложение. След края на лекциите всички участници получиха сертификати.

Иван Жунтовски 12а

Венец за будителите!

Напред! Науката е Слънце!

Първи ноември е - Денят на народните будители! Кой са будителите?

Нека потърсим отговора, като започнем от корена на думата. „Будя“. Но нали се буди само заспал човек? От какво трябва да се събудим и как да го направим? За какво трябва да прогледнем и какво ще видим?

Виждаме една изоставаща страна – в икономиката – определено, в образованието - несъмнено. Но нещо по-сериозно е липсата на добри и честни хора. Повечето умни и талантливи млади българи емигрират в чужбина с надеждата за по-светло бъдеще. Да, вероятно Българи им липсва, но в чужбина те получават по-добро образование, по-добра професия, заплата и спокойствие. Факт е, че в държавата ни е смут и беззаконие, защото правителство след

правителство обещава, но не изпълнява. Родителите ни се страхуват за нас, възрастните хора не се показват навън след осем вечерта. Осъзнавате ли, че живеем в постоянен страх, който ни пречи до толкова, че ни приспива? Слушайки разкази за детството на родителите ми, не мога да повярвам, че са си играели по цял ден навън и са можели да се прибират късно вечер! Да се прибират късно вечер само с един страх - да не им се скарат. Говорим само за едно поколение преди нас - каква е разликата!

Как да се събудим?! Кога се буди човек? Когато първите лъчи на Слънцето огреят, но кое е нашето Слънце? Ще ви припомня един текст, който сте слушали милион пъти, но не сте чували: „Напред! Науката е слънце, което във душите греи!“. Ето го нашето

Слънце! То ще ни събуди. Ако продължаваме да учим и се образовваме, ще ни се даде възможността да променим онова, което искаме. Ще можем да осигурим живота си, както и този на децата си. Ще върнем славата на родината си и ще покажем, че макар и малка, тя е велика! Ето затова народните будители са толкова нужни - защото те поставят основите на една къща, която може да се срути, но може и да се превърне в красив дворец!

Нека помним и уважаваме будителите, защото те ни дават криле да летим, а от нас се иска само да го направим! Нека поемем ръката и да продължим! Нека се хванем за техните думи и да променим това, което можем.

Ако искаме промяна, трябва да сме част от нея!

Зина Махмудова 9б

Четенето е прекрасно изживяване – прави ни и по-щастливи, и по-богати душевно

Ние – през очите на другите

Тема с продължение

След много страници, изписани в себепознание, в брой 35 започнахме да градим своя портрет през погледа на другите. Как ни виждат нас, съвременните ученици, тези, които ежедневно са с нас. И разговаряме не с учители, а с хора зад кадър! Срецахме се в брой 35 със сестра Вълкова, с Рени Цветанова, с Дарина Илиева. Работейки по темата, в навечерието на 1 ноември влязох в училищната библиотека – къде другаде, за да поговоря с Лили Кънева. Сред книгите акцент в разговора ни естествено стана и четенето

- Много Ви благодаря, че се съгласихте да ни дадете интервю. За нас е важно да успеем да се видим отстрани – през нечи други очи. Нека започнем от това – как смятате, компютърните технологии ли са виновни, те ли изместиха книгата, че тя днес не ни е толкова нужна?

- Дали смятам или не, това е без значение. Просто времето е такова, че това се случва. И е немишлено. Дори и собственото ми дете предпочита да гледа в компютъра, в телефона, да чете фентъзи и разни други такива съвременни..., аз лично ги наричам „леко глуповати романчета“, но общо взето това се чете. Книгата, като носител на информация и всичко, което тя носи след себе си, никога няма да бъде изместена, това е моето мнение. Тя ще си остане. Дали ще остане, за да я сложим в архива, но тя ще си остане това, което е. Като ценност. Магията да държиш книгата и да четеш, да си сам с нея, както си говориш с приятел.... Просто попадаш в един свят. Филмчето ти провокира въображението по един начин, а книгата прави това уникално..., провокира твоя собствен мозък. Нямах готови образи, а ги създавах вътре в себе си. Дали ще е задължително произведение, дали ще е някаква друга художествена литература или както забелязвам децата, че взеха да се интересуват от животни, от птици, взеха да се взимат литератури и за по-големи – няма значение.

- Какви ученици идват най-често в библиотеката?

- Най-често, твърдо заявявам, това

са учениците от първи до четвърти клас!

- Какво предпочитат да четат те?

- Детски книжки. В общи линии четат на „Дисни“ книжките, което мен не ме радва. Обичат да четат „Лили чудото“, „Дневниците на загубеняката“. Книгата на Стан харесвах, затова я купих. Но не четат много класика. Дори приказки, когато им трябват, тогава си ги взимат. Но четвърти клас са най-големите почитатели на библиотеката

- Добре, защо по-големите не четат толкова много, колкото ни се иска?

- А, и от тях има! И те четат. Във всеки набор си има няколко групички девойки, тук-там някой младеж... Освен от задължителната литература, се интересуват и от книги, за които са чули, разбрали, били са провокирани. Но има, има и четящи! Така по три, четири, което ме радва. Намалват бройките, но все пак има.

Но на въпроса, не четат, защото..., ами темата е обширна. Причините са много, не една или две. Интересуват се от други неща. И ти, като представител на това поколение, вероятно също можеш да кажеш, че четенето малко губи по точки. Дали ще се ходи на кафе, или ще се говорят някакви разни приказки, или ще се гледат само филми, или пък ще се губи време. В общи линии, малко празно поколение (нали без обиди!). Но сега се интересувате само от едно нещо и забравяте за това, че книгите разширяват кръгозора. Ако започнете да четете повече, ще

ставате по-интелигентни. Защото всичкото това се възпитава – и интелигентността, и родолюбието, просто няма как да стане без четене и без да си „тропнеш“ малко сивото вещество.

- Какви книги трябва да четем повече? Такива, които могат да ни дадат нещо повече.

- Всякакви всъщност. Истината е тази. Но е добре да се започне с класици, поне един или двама класици трябва да се прочетат в живота. Да се насочиш или към руска класика, или към световна литература, поезия също! Поезията много възпитава - естетиката и въобще отношението към живота, провокира чисти чувства у човека. Другото са криминалните романи! Те пък много обострят сетивата и човек започва да мисли по-комбинативно. Българската литература - също! Защото тя е на нивото на световната, но си е наша! Определено трябва да я познаваш, не из основи, но поне да можеш да се включиш в някакъв литературен разговор, сядайки с по-интелигентна компания, и да кажеш някакво мнение за българските автори... Човек в никакъв случай не може да прочете всичко в живота си, това е абсурд. Но като се насочите към някой автор, поне да го направите с пет-шест от неговите творби например, за да усетите за какво става въпрос. За да определите стил. Но художествена литература – всякаква. И популярна психология не е зле, философия. Философията също много възпитава и ти дава дълбочина.

- Понеже свалиха много литературни произведения, които са се

Да бъдем признателни

Ще ви разкажа една приказка за един мъдър народ. В този народ, разбира се, не всеки човек бил мъдър, но хората били единни и се учили един от друг. Този народ бил достатъчно мъдър, за да признае противоречивата си народопсихология, бил е достатъчно честен, че да отчете проблеми в историческата си съдба, но бил и достатъчно буден, че да усети нуждата от развитие. Разбира се, едни били по-будни от други, но те умеели да увличат всички към верния път. И както във всяка приказка, доброто победило. По-будните били възшебните помощници на по-пасивните и те заедно изгонили злото. Този народ с времето прераснал в нация, развил се и настигнал другите. Само че едно го отличава и до днес. Той

разбрал, че има нужда и смисъл да бъде благодарен и признателен, че има нужда да бъде единен. Затова си избрал ден, в който да не почита делото на един човек, а на всички народни будители. Ден, лишен от егоизъм и лична амбиция, от завист. Това, че този народ още има в календара си Деня на народните будители, говори много. Това го отличава в европейски и световен мащаб.

И днес, повече от всякога са ни нужни мъдрите, будителите. Не за да назидават и поучават, а да ни покажат какво е да си човек със сърце и ум, какво е да си луда глава и как се върви срещу стихиите, срещу разрухата – в нас и около нас. Иначе още дълго ще чакаме закъснялото си Възраждане!

Камелия Григорова 11б

Културата, наред с всичко останало, е и търсене на божества. Не идоли, а по-скоро същества – богочовеци, човекобогове, които хвърлят мостове между земята и небето.

учили в по-горни класове, някои хора са против това. Смятате ли, че всяка възрастова група трябва да чете определен тип литература? Дали има книги, които като помалки не можем да ги разберем и трябва да ги четем като по-големи?

- О, да! Определено! Моето мнение е, че дори произведения, които се изучават в начален курс изобщо не са за начален курс! И за среден курс също. Децата не ги разбират! Това е нещо, което мога да кажа като майка. Не се разбира Джани Родари! А той е социален автор. Той е автор, който е бил и партийно принадлежащ, но е изключително умен човек. И не се разбира от малките! И трябва да минат години и отново да се върнат към една, две от приказките му, за да може да се разберат. „Малкият принц“ пък въобще не е за среден курс! Него трябва да го прочетеш след години пак, отново. Също и Иван Вазов! Иван Вазов също не го разбират като малки. И то не за друго, а защото ги затруднява стилът. Факт е, че има книги, които са за определена възраст.

- Сега за 1-ви ноември. Какво представлява този празник за Вас?

- Ами първи ноември е ден. Ден, който отбелязваме, това е на първо място. През годините се установи, че е и наш празник, на библиотекарите. И нас ни считат към будителите, хората, които призовават към събуждането на интелекта, на интереса към литература, към образование и т.н. Но той е ден като всички останали. Празник, който би трябвало да събуди отношението към реликвите. Дали ще са героите ни от миналото, дали ще са автори, дали ще са хора, които са направили много за всички области на знанието. И ден, който трябва всеки да почувства. По свой начин.

- Едно бързо обръщение към учениците, които не четат, и към тези, които обичат да четат.

- Които не четат, ами жалко за тях! Жалко е, че при повечето деца родителите им не събуждат интереса към книгите и купуването на книжки за малките става самоцелно, защото трябва да купим книжка, но не е за да бъде тя разбрана, прочетена. А за тези, които четат – похвално, нека да продължават! Защото четенето е прекрасно изживяване! Прави ни и по-щастливи, и по-богати душевно! Нека всички се обръщаме към книгата по-често!

Зина Махмудова 9б

Задочни репортажи

За вас, кандидат-студенти

Студентите от Випуск 2018 се „завръщат” в своето училище, за да ви разкажат...

Мерилин Писина: „Няма да ви лъжа, скъпи бъдещи студенти, първите седмици за вас ще са като първи клас”

Софийски университет „Св. Климент Охридски”

Донякъде първите дни в университета са като първите в училище. Заобиколен си от нови лица, не знаеш къде се намиращ в 80% от времето и се надяваш да схванеш какво ти обясняват учителите, вече лектори и асистенти. С малката разлика, че в училище шансът да схванеш нещо от първия път е доста по-голям, отколкото тук. Няма да ви лъжа, скъпи бъдещи студенти, първите седмици за вас ще са като първи клас. Повярвайте ми, в един момент се чудех дали не съм забравила азбуката, та ми е толкова трудно да разбера за какво ми говорят тези преподаватели. Шегата настрана, в университета няма кой да ти се кара, че не си научил нещо. Нито някой ще следи дали присъстваш. Няма отсъствия, но именно това те поставя пред отговорността да искаш да научиш нещо. Да станеш малко по-рано и да отидеш на лекции, а не на кафе с приятели. „Вече не сте в училище. Тук ще идвате или не, е изцяло ваша отговорност. Ще завършите или не – също.” – това ми казаха в уводния ден. Но нека ви разкажа началото.

Може би трябваше да започна с това коя съм аз. Казвам се Мерилин Писина, бивша възпитаничка на СУ „Иван Вазов” – Плевен, паралелка „Здравно образование”. В момента уча в Софийския университет „Св. Климент Охридски”, Факултет математика и информатика, специалност Информационни системи. В гимназията до последния момент не знаех какво или къде ще уча. Избрах си специалност и университет чак в началото на последната си година в училище. Затрудни ме това, че много неща ме вълнуваха и някак си не знаех как да съчета интересите си в едно. Архитектура, графичен дизайн, журналистика, право, уеб дизайн, бизнес и още много специалности проучвах всеки ден, докато не избрах тази. Специалността ме привлече, защото е част от широкия спектър на ИТ-науките и предлага много възможности за реализация в сферата на технологиите, която е винаги актуална и развиваща се.

И може би това беше най-трудната част от цялото кандидатстване – изборът на специалност. Защото щом човек успее веднъж да се фокусира върху целите си, то половината път към изпълнението им е изминат.

Е, избрах специалността, но сега въпросът бе къде да кандидатствам. Знаех, че завършвайки образование в ИТ-сферата, ще успея да се реализирам, независимо от държавата. Затова избрах именно родината. Много се колебаех, ако трябва да бъда честна. Струва ли си да остана, за да помогна за развитието на една държава, която всеки ден губи млади хора, търсещи по-добър живот другаде. Или трябва да избира терминал 2 – изходът от реалния проблем с роди-

ната. И най-вече – мога ли аз да бъда промяната или поне част от нея. Все още не знам, но съм доволна от избора си. Софийският университет беше очевиден лидер в класациите. Факултет математика и информатика – също. Приемният изпит беше тежък, но с малко повече труд успях да се подготвя. Като се има предвид това, че бях част от паралелка със засилено изучаване на биология и химия, а кандидатствах с математика, подготовката не е невъзможна. Разбира се, посещавах допълнителни курсове по математика в училище, но не ходих на частни уроци.

След приема следва така очакваният студентски живот. Всичко е много различно. Нов град, нови преподаватели, ново жилище, нови хора. Поглеждайки отстрана, първите няколко дни всички сме изглеждали много комично – почти никой не знаеше къде се намира, нито защо е там и всеки изглеждаше объркан почти през цялото време. За щастие, това чувство бързо отминава, пък и е доста полесно да завърнеш разговор с някого, който е горе-долу в същата ситуация като теб. Именно така се запознах с колегите. Да ви кажа, това, че заедно се лутате из факултета, търсейки правилната зала или аудитория, доста ще ви сближи и бързо разчупва леда. Не забравяйте, че ако ви е срам, има голям шанс и другите около вас да се чувстват по подобен начин. Бъдете приветливи, усмихвайте се, и това ще привлече хората към вас. И без това след първата седмица вече ще сте намерили „своите” хора и ще сте забравили за неловките моменти. Не го мислете, няма от какво да се притеснявате.

Ако сте на общезитие, това добавя малко към стреса. Имате още един или двама, с които ще делите стая за неопределен период от време. Но и тук можете да разчупите леда и да се сработите доста добре със съквартирантите си. Аз лично се разбрах много бързо с тях и по този начин няма моменти, в които да скучая.

А сега, най-сложното – лекциите. С ръка на сърцето мога да кажа, че лекциите от първата седмица бяха все едно на друг непознат език. Питала съм студенти от горните курсове – така е почти винаги. Това става, защото в университета си строго специализиран – учиш по-малко предмети, но доста по-обширно и задълбочено. Езикът също е доста по-сложен, та и това малко затруднява адаптацията. Аз лично не бях предполагала, че съществуват толкова много видове математика, но тук го разбрах много скоро след началото на обучението. Адаптацията не е лесна, нито бърза, но тук са нужни усилия и постоянство. Индивидуализмът трябва да остане в гимназията, защото ученето в екип е най-големият спасител в университета. И още – не е срамно да попиташ за

помощ лекторите и асистентите. Те винаги ще обърнат внимание на въпроса ти и ще помогнат. Нещото, което най-много ме учуди, е това колко е важна наистина основата. Усетих тежестта на гимназиалното образование от първия ден. Дисциплината и чувството за отговорност, които получих във „Вазов”, оказват голямо влияние върху опита ми в университета. Благодарна съм на това училище, защото ме научи на постоянство и целенасоченост. И въпреки че специалността ми включва математика и повечето ми колеги са от математически гимназии, основата ми в СУ „Иван Вазов” позволява да не усещам разлика в знанията. Несъмнено сега няма да го разберете, но в бъдеще нещата, които научавате в училище, ще са ви нужни навсякъде. Аз го разбрах чак след като завърших.

Миналата година беше шестата ми и последна като част от екипа на вестник „В@з, Буки, Веди”. Вестника свързвам най-вече с думата „истина” в най-чистата ѝ форма. Там се запознах с прекрасни млади хора, получих много знания за света и промених погледа си към събитията. На страниците на вестника се допълни личността ми и това определено обогати не само културата ми, а и начина, по който отстоявам своето мнение и това, в което истински вярвам. На редакционния екип пожелавам да са все така целенасочени и да продължават да търсят истината. Пожелавам им да продължават да са на върха и да защитават своето мнение. За мен вестникът беше искрата на промяната, на искреността и пътя към развитието. И все още е.

А дали училището ми липсва – може би на този въпрос ще си отговоря по време на сесията, когато ще започне да ми липсва доста повече.

Но шегата настрана – уважавайте училището си, защото ще разберете какво ви е дало то чак когато завършите. И знайте, че това, което трябва да стане, ще стане. Не са страшни матурите, нито кандидат-студентските изпити. Те са просто трудни. А с трудните неща можете да се справите винаги, стига да имате желание и да положите малко усилия. Успех!

Разговора проведе
Камелия Григорова, 11б

Ивайло Митев: „Мелодията на училищния звънец остана спомен и се наложи бързо да сменим посоката”

Технически университет, София

Още около шести-седми клас реших, че искам един ден работата ми да е свързана със софтуерна разработка. Специалности, които подготвят за този вид работа, се срещат под различни имена в немалко университети (никога не е стоял пред мен въпросът дали желая да продължа образованието си тук или в чужбина). Затова се прицелих в тези, които подготвят най-добре, а именно двата най-големи университета, в които се влиза с висока оценка – СУ „Климент Охридски” и ТУ-София. По ред причини последните месеци вложих усилията си в това да вляза във втория, като за момента не съм съжалил и за миг за избора си.

Когато за пръв път прекрачих прага на университета, всичко около мен ми се виждаше като огромен хаос от сновящите между различните блокове хора, всеки устремен в своята посока. Чувах се диалекти от различни кътчета на страната ни, които понякога бяха силно различаващи се от книжовния български език. Но с тези неща свикнах сравнително бързо. Изведнъж малките класове бяха заменени от групи и по-големи потоци, а кратките уроци – с дълги лекции. Бързо трябваше да се отърсим от „госпожо” и „господине” и да преминем на „доцент” и „професор”. Вместо една определена класна стая, сме принудени да се лутаме между различни блокове и многобройни коридори. За щастие множеството указателни табели определено улесняват и съкращават този процес. Мелодията от училищния звънец остана завинаги само спомен и се налагаше да привикнем бързо към това, че ако по програмата започваме в 9:00, то в 9:00 може както да си закъснял, така и да стоиш пред залата повече от десет минути или дори да пропуснеш лекция. Дупките от по-повече от половин – един час са нещо нормално и всеки се стреми да уплътни по максимално ползотворен начин времето (засага никой с преговор на материал, ха-ха).

Трудно, граничецо с невъзможно, е да се определи нивото на лекциите към този момент, но повечето теми от лекциите са разглеждани в 12 клас в училище, така че сега нямат големи искания към нас, липсват митичните безсънни нощи, прекарани в четене на огромни „тухли”. Но част от дисциплините, изучавани в университета, наистина са различни и често дори самите им имена будят недоумение у хората, нямали досег с ТУ. Разбира се, има и поз-

нати предмети като математика, физика, химия и т.н.

Колегите ли? Доколкото успях за малкото време да опозная колегите си, под небрежната, забавна и разсеяна външност, всъщност са много упорити и целеустремени. Все пак всички следваме една цел, а именно завършването на една и съща специалност и бъдещата ни борба за реализация в един и същ сектор. Колкото до съучениците, не, не ми липсват конкретно те, но изпитвам лека носталгия към цялото време, прекарано в училище. Макар всички да роптаем срещу реда и дисциплината, които налага г-н Митев, те несъмнено имат своите ползи. Да, както всеки ученик и аз не се съгласявах с някои от правилата, но сега за мен не е нещо ново да се налага да присъствам редовно и да отсъствам само при извинителна причина. Нито съм от тези, които влизат на лекция да речем десет минути, след като тя е започнала. Училището ме научи да съм прекалено точен и знам, че ако лекцията е от 9:00, то аз трябва да съм там в 8:55.

Дали бих препоръчал ТУ-София, зависи най-вече от областта, в която бъдещите студенти искат да се развиват. В ИТ-сферата например университетът има сериозна конкуренция от страна както на СУ „Климент Охридски”, така и от вече няколко софтуерни академии, появили се последните години в България. Твърде рано е да кажа какво е нивото на подготовка, за да мога да го сравня с другите учебни заведения. Има обаче специалности, които са уникални за ТУ, и предлагат добро кариерно развитие на бъдещите студенти, но те трябва да са убедени, че наистина искат да учат нещо, за да постигнат успех.”

Разговора проведе
Анна Стайкова, 11б

Преслава Кръстева: „Колкото и да е красива тукашната природа, колкото и да са възможностите, нищо не може да замени Родопите, Балкана, морето, семейството, приятелите ми...”

Холандия, Университет „Твенте“

Здравейте, читатели на „В@з Буки Веди“. Възможността да пиша отново за вас е огромна чест и съм доооста щастлива, че ще мога да правя отново нещото, на което се наслаждавах най-много в училище. Този път моята задача няма да е да взема интервю от най-малките или да участвам в предпечатния процес. Този път ще ви разкажа за преживяванията ми досега като международен студент в Холандия.

Може би трябва да започна, като ви споделя малко повече за университета, моята специалност и града, в който живея. Висшето училище, което избрах, за да продължа образованието си, е Университет „Твенте“. Всички негови сгради са разположени на едно място, наричащо се кампус. Повярвайте ми, това място е невероятно. Като малък град е – наред с всички учебни помещения и лаборатории има супермаркет, фитнес център, малка болница, няколко футболни игрища, игрище за плажен волейбол и много други неща. Университетът е сравнително млад и залите са оборудвани с модерни технологии и всичко необходимо учебният процес да протича гладко и безава-

рийно. Моята специалност (тригодишна) е Бизнес и информационни технологии. Накратко, тя дава знания за двете най-търсени качества в момента на трудовия пазар, а именно знания в областта на технологиите и как да управляваш бизнес. Специалистите, които завършват този бакалавър, са силно търсени заради всеобхватните им способности и услугите, които предлагат. Градът, в който живея, се нарича Енсхеде и се намира в източната част на Холандия, на около 60 километра от германската граница и е малко по-голям от Плевен. Първото нещо, което ми направи голямо впечатление, беше липсата на високи сгради и блокове. Холандците живеят в повечето случаи в триетажни тесни къщи, а не в апартаменти като нас. Разбира се, има и изключения, но досега съм виждала само апартаменти, които са доста луксозни, и са в сгради с не повече от 4-5 етаж. Тук улиците са много широки и просторни, заради велоалеите, които не са просто маркировка, а сградите са нееднотипни – всяка улица има свой стил, което лично мен много ме радва и ми доставя удоволствие да ги гледам, докато карам

колелото си. Като споменах колелото – те са навсякъде. Има по-големи паркинги за колелета, отколкото за автомобили, и доста често виждам изгубени хора в търсене на своето още по-изгубено колело. Вечер е много тихо и спокойно, не се чува шум от преминаващи коли или от пияни хора. Всички заведения и барове са събрани на едно място в центъра на града, което ограничава шума до минимум. Това е моят град – много хора ми казват, че тук е скучно и по-различно от другите части на страната, така че ако не ви хареса описанието ми – спокойно, Холандия има какво да ви предложи. Като чужденец тук се сблъсках с доста неща. Храната е различна, езикът, хората, държанието, порядките, музиката, манталитетът. Но тези неща са различни по хубав начин. Открих едно от най-вкусните неща на света – Bitterballen, което няма как да ви го обясня, защото просто нямам такъв богат речник. Хората са отзивчиви, мили, готови винаги да ти помогнат, но са също и доста ревностни пазители на своето, трудно допускат истински до себе си. Това последното, разбира се,

не важи, когато се напият – тогава са истински сладури и могат да те почерпят, колкото си бири пожелаеш. Което ме подсеща да спомена, че цигарите и твърдият алкохол са изключително скъпи, както и че ако вечер излезеш на ресторант, ти трябват около 50 евро, за да се нахраниш както трябва, което според мен си е доста скъпо.

От моя лична гледна точка обаче съм малко разочарована от избора си на специалност. Един съвет от мен – бъдете изключително внимателни при избора си на специалност, проучете всички възможности и детайли, бъдете подготвени. Разбира се, нищо не е непоправимо, но е доста полесно, когато не взимате грешни решения. Иначе ученето е много, но така и трябва да бъде, нали? Холандия като цяло се славя със своята интернационалност и то не напразно. Първокурсниците тази година в моя университет идват от

повече от 50 държави от целия свят. Има много българи, което наистина ме изненада. Като цяло, от това, което виждам, студентите намират свои сънародници и обичуват повече с тях, отколкото с хора от други националности, привлечени може би от общия си език. Това не е задължително приложимо за всеки човек, но се забелязват оформените групички от холандци, българи, поляци, румънци и така нататък. Социализацията определено е лесна – всички са отворени да приемат когото и да е.

Може би вече е добре да привършвам. Последното нещо, за което искам да пиша, е свързано с това какво ми липсва тук. Ще се запитате как така може да ми липсва нещо – та аз съм в една от най-напредналите и развили се страни в Европа и имам хиляди възможности, чакащи ме да ги грабна. Но въпреки че съм тук, въпреки тези хиляди възможности, нищо не може да замени България, дома ми. Колкото и да е красива тукашната природа, колкото и да ми харесват сградите, хората, нищо от тях не може да замени Родопите, Балкана, морето, семейството, приятелите ми...

Изключително много благодаря на екипа на вестника за предоставената възможност да споделя опита и впечатленията си и им пожелавам успех и все нагоре.

Преслава Кръстева, Випуск 2018

След последния звънец

Пламен Кучев: „Вазов” ми даде основа, която остава за цял живот

Пламен Кучев завършва през 2010 г. СОУ „Иван Вазов“. След това - през 2015 г. „Право“ в УНСС. В момента работи като юрисконсулт в софийска банка.

- Какво първо изниква в съзнанието ти, когато се спомене името на нашето училище? Какво остава, след като времето е заличило много неща?

- Първо ми изниква в съзнанието думата „дисциплина“. Със сигурност училището ме научи на това - на организираност, последователност, на основа, която остава за цял живот. Под основа разбирам комплексно понятие – знание, поведение, характер, морал, дори понякога малко педантичност, но в рамките на разумните граници.

- Какъв беше класът ти, каква - атмосферата, как се забавлявахте!

- Класът ми беше с доста интересни личности. Радвам се, че попаднах в него. Забавлявахме се по обичайните начини – на сладки раздумки по кафетата, дискотеки, разходки, с някои от съучениците ми и спортувахме заедно – предимно футбол.

- Спомняш ли си някоя забавна случка – със съученици, учители?

- Като цяло доста забавни случки е имало. Но може би на първо място се сещам как със съученика ми по място веднъж разиграхме играта „Сделки или не“ с листчета от тетрадка. Доста оригинално се получи.

- А кои моменти помниш като най-възбуждащи?

- Най-възбуждащи са пътуванията ми с класа, защото разнообразието винаги те зарежда с много енергия и емоции. Също така спортните събития, в които съм взимал участие, тъй като спортът все още ми е голямата страст. Възбуждащи бяха и моменти, когато кандидатствахме за университети и обсъждането на възможните опции, тъй като това е доста важен избор в живота, но понякога го осъзнаваме късно.

- Ако върнем времето назад, би ли се записал отново в същото училище? Какво ти даде и какво ти отне „Вазов“?

- Категорично, без да се замислям, бих се записал. Даде ми много – знания, поведение, организираност, приоритизиране на ситуациите, приятелства, дори смело мога да кажа и малко артистичност.

Отнело ми е може би единствено от свободното време, но правейки равностметка, тази липса е била инвестиция в бъдещето, която оценявах след време.

- Помниш ли абитуриентския си бал – как изглежда той от сегашна гледна точка?

- Със сигурност и до ден-дневен си го спомням, поради факта, че бях „Мистър Бал“. (не, разбира се, само заради това). Беше забавно, емоциите бяха доста по-различни от всяко друго събиране със съучениците ми, странно ми беше да

видя някои хора в костюми и рокли (дори себе си). Купонът беше доста дълъг, но мина сякаш бяха 2-3 часа.

- Кога и как стана изборът на професия – училището има ли заслуга за това?

- Изборът ми стана в 11-и клас. Колебанията ми бяха големи. Със сигурност има заслуга, защото все пак бях хуманитарен профил и това доста наклоняваше везните към определени области. Все пак човек трябва да направи преценка в кои области е най-силен, каква ще е конкуренцията, перспективите, които дава професията, а и да не забравяме възнаграждението, което може да се получава, колкото и меркантилно и банално да прозвучи. Образованието е една инвестиция, която по някакъв начин трябва да се върне. Българският език и литературата и историята - основните предмети, които изучавах най-много от 9-и до 12-и клас, бяха моят „вход“ в УНСС.

- Какво мислиш за нашата образователна система? Какво трябва да се промени, за да са по-полезни знанията и уменията, които учениците получават в училище?

- Първо ще кажа, че това е тема, която сигурно ще е актуална и след 50 години, защото светът се

развива и респективно всеки един важен „стъп“ от обществото трябва да го следва и да се променя според тенденциите.

На първо място считам, че следва да бъдат въведени училищни дейности с повече практическа насоченост, обмен - практически, с различните институции според различните интереси.

На второ място – дигитализация. Обществото ни е много зависимо от смартфони, лаптопи, таблети и други. Почти всеки ползва интернет. Мисля, че в това отношение училището е тръгнало по този път и ще продължи да го следва. На трето място – следване на тенденциите в обществото и развитието на различните отрасли и респективно създаването на предмети, които да бъдат полезни и да бъдат в унисон с тези динамични промени.

- А какво би казал на учителите си – какви да бъдат или какви да не бъдат?

- Предимно да бъдат хора (каквито мисля, че са), толератни, амбициозни, развиващи се, иновативни, широко кроени, позитивни.

Да не бъдат резервирани, да не използват едни и същи методи на обучение, да не са агресивни и да не са груби.

- Какво би пожелал на учениците днес? Какво не бива да

пропускат, кое е важно? Кое е това, което ще им е много необходимо?

- Пожелавам им на първо място – здраве – това е най-важното. Нека да сбъднат мечтите си, защото човек живее заради хора и мечти. Да изживеят красиви моменти с любимите хора. Все пак с хора се живее.

Не бива да пропускат важните моменти, свързани със семейството. Също така не бива да пропускат всеки един момент, в който могат да се развият и да надградят във всеки един аспект. Важното е човек да преследва нещо, да е щастлив и да остави нещо добро и хубаво след себе си.

Необходим им е арсенал от качества – доброта, целеустременост, борбеност, искреност, човечност.

Благодарим на Пламен и му пожелаваме здраве, много успехи и късмет!

В@з Буки Веди

Добре дошли при нас, първокласници!

Скъпи читатели, в първия брой за учебната година традиционно ви представяме новодошлите в нашето голямо семейство – първи, пети и осми клас. Най-сериозна промяна се случва несъмнено в живота на първокласниците. Затова първо влязохме при тях. Този път обаче решихме срещата ни да е нетрадиционно – не ви показваме, както обикновено, техните общи снимки, а ги поканихме да говорят и да станат герои в нашето проучване

Екипът на „В@з Буки Веди“ се увеличава и става по-разнообразен. Тъй като искаме да общуваме със съученици от всички класове, дадохме шанс на деца от четвърти клас да покажат какво могат. Те грабнаха смело микрофона и влязоха в ролята на репортери, а ние, по-опитните им дадохме съвети и кураж. И така дни преди Деня на будителите ние възродихме взаимоучителната метода. Нещо повече – нашата просветна дейност включваше осъществяването на диалог между най-малките и най-големите ученици от началния етап на образование. Да, разликата във възрастта им не е голяма, но определено се наблюдава израстване във възгледите и натрупване на знание, което е оптимистично. Младите репортерки от 4. клас взеха първите си интервюта от първокласниците, които вече имаха какво да споделят за новия си ритъм на живот. Срещата беше вълнуваща и за двете страни, а разговорите - любопитни, неподправени и чисти, пропити с детски смях. Нашите четири нови колежки с времето ще станат истински професионалисти. Те се представиха накратко за читателите:

Аз съм **Виктория Ангелова** от 4б клас. Любимите ми предмети са изобразително изкуство, физическо възпитание и спорт, математика и литература. Обичам да чета, да уча английски и да ходя на гимнастика. Представям си репортера като човек, който разпитва какво се случва в живота. Като порасна, искам да стана художничка, учителка или гимнастичка.

Аз съм **Ивелина Борисова** от 4в клас. Любимите ми предмети са математика, изобразително изкуство, човекът и природата. Най обичам да играя навън и да плувам. Харесва ми да съм репортер, защото те

съобщават какво става в България и по света. Аз искам да стана журналист и репортер.

Казвам се **Марина Боева** и съм от 4б клас. Любимите ми предмети са физическо възпитание и спорт, литература, изобразително изкуство. Обичам да уча английски език и да чета книги, също да се забавлявам с моята сестра, която живее в София и си идва през уикенда. Представям си работата на репортер като нещо вълнуващо, чрез което хората се опознават. Мечтая да стана зъболекар като майка ми или актриса.

Аз съм **Сияна Бекярова** от 4е. Любимите ми предмети са изобразително изкуство, литература и човекът и обществото. Обичам да рисувам и да чета. Работата на репортера си представям като любопитна и весела и очаквам много да ми хареса. Искам да стана художничка и писателка.

Това са нашите нови лица, а ето и техните дебютни интервюта – не бъдете много критични! И тъй като професията на репортера е много привлекателна и има много желаещи за нея, очаквайте в следващия брой на вестника нови срещи с още репортери четвъртокласници

- Как се казваш?

- Виктор.

- Някой помага ли ти с домашните, трудно ли ти е?

- Не ми е трудно.

- Успяваш ли да си напишеш домашните на занималня или ти остават за вкъщи?

- Понякога си научавам тук, друг път ми остават.

- Много ли е различно в училище в сравнение с детската градина?

- По-добре ми е в училище.

- Липсва ли ти следобедният сън?

- Да.

- Преслава, кой те води на училище?

- Аз.

- Сама ли?

- Да, защото мама рано отива на работа.

- Близко ли живееш?

- Да, много.

- Ти, като ученик в първи клас, чувстваш ли се пораснала?

- Да.

- А в кой клас са най-големите учениците?

- В четвърти.

- Кой е любимият ти анимационен филм?

- „Калинка и черният котарак“.

- А коя е любимата ти приказка и защо?

- „Червената шапчица“. Защото там има една баба, която ѝ е оплела шапчица и вече започнали така да я наричат.

- Как се казваш?

- Любчо.

- Къде е по-хубаво – в детската градина или в училище?

- В училище, защото учим повече.

- Коя ти е любимата приказка и защо?

- „Хензел и Гретел“, защото там има една Баба Яга, на която ѝ е сладка къщичката.

- А ти научи ли нещо от тази приказка?

- Да, че ѝ е сладка къщичката.

- Какво правиш, когато си напишеш домашните?

- Играя навън на катерушките и пързалките и карам колело.

- След като вече си в първи клас, мислиш ли, че си голям?

- Ами средно.

- А кои ученици вече са големи?

- Ми... Християн и Светльо.

- Защо?

- Приличат ми на пораснали.

- Как се казваш?

- Ивайло?

- Какво най-много ти харесва в училище?

- Госпожата и домашните.

- Успя ли да си намериш приятели?

- Да, Росен, Иван... само толкова.

- А ти като вече си ученик в първи клас, чувстваш ли се пораснал?

- Да, голям съм, даже днес ставам на толкова... на 7.

- Аз съм Светослав Георгиев.

- Каж ми нещо повече за себе си.

- Ами аз ходя на футбол и любимият ми футболист е Меси, защото е добър.

- Как се казваш?

- Иван.

- Къде ти харесва повече – в училище или в градината?

- В училище, защото аз в градината не обичах да спя.

- Коя ти е любимата приказка и защо?

- Любимата ми приказка е „Емил от Лънеберя“, защото има много смешки. Например на една Коледа Емил опита бодлите на елхата.

- Какво обичаш да правиш през свободното си време?

- Да си разглеждам картите „Ю Ги

- Как се казвате?

- Ивелин и Георги?

- Вие приятели ли сте?

- Да.

- Кой ви е любимият предмет?

Ивелин: Да пиша.

Георги: Технологии и предприемачество.

Разговорите записа кака Камелия Григорова 11б, ментор на малчуганите

Очаквайте продължение и обобщение в следващия брой

О“. Аз имам над 100 от тях. Това ми е и любимият филм.

- Спортуваш ли?

- Ходя на фехтовка и на състезания в София и от първото вече имам трето място.

- А искаш ли да станеш известен спортист като пораснеш?

- Не. Ще стана зъболекар, това искам.

Искаме бъдеще без зависимости и агресия

Използвахме поредната инициатива на Асоциация „Докосни дъгата” и Министерството на младежта и спорта, за да се срещнем с известни имена от музикалния и спортния свят. Те бяха в нашия град, за да ни покажат с творчеството и опита си, че нашето бъдеще минава през здравословния начин на живот, без зависимости и агресия. Този проект роди и познатото ни парче ”Агресия” по текст и музика на Дичо, Теди Кацарова, Руди, Дули, Муден и Кукушев с режисьор Тодор Велев – Токо.

Теди Кацарова: Агресията не бива да се налага като модел за подражание

- Разкажете малко повече за новата Ви песен с Дичо и RDMK.

- Идеята за песента се зароди от една много хубава кампания, която ни кара да отворим очите и ушите си за сериозен проблем - насилието и агресията в училищата. Този проблем има две страни. Агресията от едно дете към друго е зародена в домашни условия. След като детето е бито вкъщи, то започва да малтретира по-слабите от него в училище. В случая и двете деца са жертва на насилие. Това е целта на проекта, благодарение на Денислава Ангелова от асоциация „Докосни дъгата“ ние облякохме посланието в песен. Песента я създаде Rudi от RDMK, аз се включих, поканих Дичо и станахме един много готин екип. Смяе да твърдя, че песента и клипът се получиха много добре.

- Добре ли се сработихте с Дичо и RDMK?

- Да! Аз съм работила с Дичо по един предишен проект, а именно песента „Остани“, която цялото пяхме из цяла България. С RDMK написахме преди време една много хубава коледна песен, която всяка година по Коледа звучи из цяла България. Сработихме двата екипа и се получи.

- Лично вас вълнува ли Ви проблемът за агресията изобщо, не

само в училище?

- Агресията се налага като нещо модерно чрез медиите: „Ти си модерен, ако си груб, ако говориш грубо“. Аз ненавиждам някой да ми говори на „ти“. Когато отидем в заведение, персоналът ни говорят на „ти“. Учтивата форма напълно е изчезнала от нашия речник. Има агресия по пътищата, в медицинските заведения, сред хората, по улиците, малтретиране на животни, което се предава и става малтретиране на деца, възрастни хора и това се налага като модел на подражание. Това за мен е изключително жалко и се радвам, че доста медици ни помогнаха да споделим нашето послание и съм щастлива, защото това нещо трябва да се чуе.

- Песента е много мелодична и зрителите я запяха от първото слушане.

- Да, това може само да ме радва.

- Защо избрахте да я предста-

вите в Плевен?

- В Плевен се заражда цялата идея за асоциация „Докосни дъгата“, Денислава Ангелова е от Плевен, част от RDMK също са от Плевен, въобще Плевен е нашият град.

- Какво ще пожелаете на учениците от СУ „Иван Вазов“

- Това, което виждам, е, че има изключително усмихнати и готини млади хора, надявам се да запазят този дух и да го имплантират във всичко, което правите в бъдеще. Останете в България, това е най-важното, защото ако всички дадем на държавата това, което знаем и можем, ще превърнем мястото, в което живеем, в много по-добро.

Иван Жунтовски 12а

Детелин Далаклиев: Никога не се предавайте

- Какво е да си световен шампион?

- На първо място трябва да си човек, повечето големи спортисти са добре стъпили на земята и не летят в облаците. Имам колеги, които са завоювали много награди, но са се самозабравили и никога няма да станат човеци. Знам на мен какво ми е коствало това, детството, прекарано в залата, желанието и труда, който съм положил, знам какво е да си световен шампион, но това не ме е променило като човек. Световен шампион в нашата малка България наистина е нещо голямо и го осъзнавам чак сега, когато приключих със спортната си кариера.

- По какви проекти работите в момента?

- В момента влагам всичките си средства в откриването на моя собствена школа за бокс, за деца с амбиции, които искат да станат истински шампиони.

- Какво бихте казали на младите хора, които искат да се занимават със спорт?

- Спортът е живот, дисциплина и здраве. Всеки човек трябва да отдели по малко време от ежедневието си за спорт. Професионално трябва да се занимават определен тип хора, които са отдадени и искат да са на световните върхове.

- Агресивни хора ли тренират бокс?

- В никакъв случай, това са спортисти като плувците и тенисистите. Много хора се опитват да изкривяват спорта и да го пренасят на улицата и си мислят, че като тренират бокс, могат да прилагат насилие извън залата. Боксът е изкуство, което няма нищо общо с бандитите, които търсят конфликти.

- Затова ли участваш и в проекти срещу агресията и насилието?

- Определено съм за подобни инициативи. Дори съм бил гост в затвора и съм разговарял на тези теми със затворниците.

- Имаш две деца, едното е момче, то харесва ли бокса?

- Не, той е привърженик на футбола. Не съм го карал да тренира бокс, аз съм на принципа, че всеки човек трябва сам да

избере с какво да се занимава. Никога не съм казвал на децата ми: „Вие трябва да тренирате, трябва да сте шампиони!“, защото знаем, че „не от всяко дърво става свирка“.

- Вие заедно със Георги Стоянов, бивш възпитаник на СУ „Иван Вазов“, написахте книга: „Никога не се предавай“. Разкажете малко повече за идеята.

- Книгата доста се хареса, за което съм благодарен на Георги, защото той ме подтикна да създадем тази биографична книга. Заглавието „Никога не се предавай“ е мотото на живота ми и това казвам на всички деца, с които се срещам.

- Харесва ли ви училището ни?

- Да, харесва ми! То може да е пример за много други учебни заведения в страната? Израснал съм пред очите на директора ви, уважавам го и смятам, че трябва да има повече хора като него. Той влага много в училището и заради това учениците на СУ „Иван Вазов“ се отличават от връстниците си.

- Какво ще пожелаете на учениците от СУ „Иван Вазов“?

- Пожелавам им да са живи и здрави, защото това е най-важното. Да следват мечтите си и да се развиват, за да могат един ден да са доволни от това, което са направили. Създайте семейства и не се влияйте от заобикаляяния ви измислен свят.

Иван Жунтовски 12м

RDMK (Руди, Дули, Муден и Кукушев): „Вярвайте си! Бъдете борбени, вярвайте в мечтите си, усмихвайте се и се радвайте на живота“

- Откъде дойде идеята за новата ви песен?

- Събрахме се с Дичо и с Теди, за да направим тази хубава песен. Имахме си тема: „Агресията в училищата“, ние прегърнахме идеята и започнахме да „бачкаме“ върху нея.

- Какво мислите за проблема с агресията, преекспонира ли се?

- Агресията е нещо, което се заражда от ранна детска възраст и е голям проблем в нашето общество. Не е това начинът да оставиш отпечатък, можеш да впечатлиш хората по безброй много начини, както например вие, младите хора, ни взимате интервю, други спортуват, трети се занимават с изкуство - това са начините, по които можеш да изпъкнеш и да впечатлиш връстниците си, различни от това да покажеш преимуществото си чрез физика. Спортът, изкуството и образованието играят важна роля и трябва да се показват на децата от ранна детска възраст, да им влязат в ДНК-то и да продължат да го развиват, когато пораснат.

- Вие сте от Плевен, какво ще кажете за агресията тук?

- Радваме се, че участваме в тази

песен точно заради това, защото сме от Плевен. Имали сме лоши периоди още в началното училище, където трябваше и ти да си силен, за да се справиш с масата. Намерихме си своя начин да преодолеем това и да не го правим с бой. Имаме и една песен, която си е за Плевен, в която точно това казваме, говорим за агресията в града чрез осмиване и показваме на всички плевенчани нашето мнение за този проблем. Хората из страната ни знаят нас, плевенчаните, като бойни хора. Доста мои приятели, за да сме по-шеговити, са идвали тук и са ми казвали, че повече няма да се върнат в Плевен.

- Рапът върви ли с такива позитивни послания?

- Както виждаш - Да! Без да се хвалим, ние от RDMK сме пример за това. Може да се изразяме чрез рими и да казваме хубави неща. Когато се събрахме в група, ни беше много странно

какви ще са тези позитивни послания и след като видяхме какви добри резултати се получават, дори не можехме да повярваме.

- В социалните мрежи виждаме, че сте имали едно хубаво лято, но какво ви предстои и ще имате ли скоро концертно участие в нашия град?

- Да, в момента чакаме от два плевенски клуба покани.

- Значи да ви очакваме в Плевен?

- Да, съвсем скоро. Нямаме търпение.

- Какво ще пожелаете на учениците на СУ „Иван Вазов“?

- Вярвайте си! Бъдете борбени, вярвайте в мечтите си, усмихвайте се и се радвайте на живота.

Иван Жунтовски 12а

Дичо: Всички проблеми се решават с усмивка

- Разкажете малко повече за новата ви песен с Теди Кацарова и RDMK.

- Посланието е „Да намалим агресията в училищата и да има повече взаимоотношения, приятелства и развитие“, защото децата в училище са в такава възраст, правят шуротии. Клипът на песента е сниман в едно училище, където играят само ученици от спортното училище в София, те се справиха много добре и вероятно сте видели колко добри артисти са, освен че са спортисти.

- Лично вас вълнува ли Ви проблемът за агресията, защото той е навсякъде.

- Аз се надявам да имаме време да обиколим повече училища в България, за да

може да предадем посланието на повече деца и да видят, че всички проблеми се решават с усмивка.

- Какво ще пожелаете на учениците на СУ „Иван Вазов“?

- По-малко агресия и повече шампиони, защото видях, че това училище има много шампиони. А вие - да имате хубав вестник и да станете добри журналисти.

Иван Жунтовски 11а

Блиц Пулсът на времето

Защо ходя на училище?

Какво ми дава образованието днес?

Как училището би било по-полезно?

Как си представям училището, в което бих се чувствал добре?

Павлета Николова 8^а

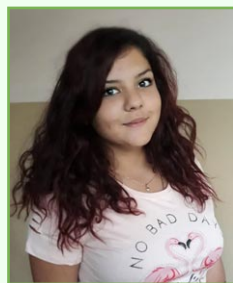
Ходя на училище, защото искам да науча нещо ново и да се образовам. Също така, защото прекарвам повече време сред книгите и най-вече защото това е пътят към мечтата ми – да стана фармацевт! Доброто образование днес ми дава шанс за обучение онлайн, обучение извън държавата – разменно обучение. Дава ми шанс да изучавам различни науки. Образованието днес ни дава много по-огромен шанс да се развием умствено, физически и езиково.

три места и въртящи се столове с колелца. Учителят дава възможност на един ученик в седмицата да преподава съответния урок и да поставя оценки. В по-доброто училище ще има повече извънкласни дейности - волейбол, баскетбол, хандбал, мажоретки, народни танци, правилно хранене, спортен начин на живот...

Миглена Марчева 9^б

Защо ходя на училище? Не защото е задължително, а понеже е стъпка към „Великите успехи“.

Какво ми дава доброто образование днес? В днешно време образованието е много важна част от човешкото развитие, защото дори за най-обикновената длъжност ти трябва минимална степен на образование. Доброто образование се гради на няколко части: от наша страна – стимул, стремеж и хъс за учене, старание и от страна на учителите – когато един учител изисква повече от теб, това означава, че вижда положените усилия. Точно отгук – изискванията и положените усилия, идва доброто образование за мен. Как би било полезно то? Полезното в образованието е това, че навярно всички искаме добра професия, например учител или лекар, а не обикновена чистачка. Дори и за това се

изисква образование. Та когато учим уроците си в училище, дори и допълнително, правим голяма крачка към университета, а след него - и към добрата работа. Като цяло ползата от образованието се оценява от малко хора, и то впоследствие.

Как си представям по-доброто училище – това, в което ще се чувствам добре? То няма как да е по-добро, защото все пак е училище. Но ако удобствата бяха повече, това щеше да направи поне готови за „работа“ повечето ученици. За мен по-доброто се състои в начина на работа. Например учителите да намерят други начини за изпитване, а не чрез тестове, листчета и т.н., защото това е главното нещо, което отблъсква много от учениците. Иначе всичко друго е добре.

Ниагара Георгиева 9^а

Защо ходя на училище? Ходя на училище не само защото законът ме задължава, а защото тук се срещам с много различни хора, като имам възможност да науча нещо от всеки един от тях. Доброто образование ми дава възможност да опитам по малко от всичко, за да реша как да се развивам. След като избира своята посока, то ми помага да придобия

самочувствие, с което да се впусна смело напред. Как би било по-полезно то? Образованието днес би било по-полезно, като обърне внимание на индивидуалните човешки интереси и ги развие, вместо да ги вкарва в матрицата, защото една добра маймунка не е добро слонче и обратното.

Как си представям по-доброто училище – това, в което ще се чувствам добре? Според мен по-доброто училище би давало възможност след завършване на основно образование ученикът да се развива според своите интереси, а не да продължава да тъпче на едно място, като учи всякакви неща с идеята за „обогатяване на общата култура“. Смятам, че тя трябва да се развие в първите 7-8 учебни години и следващите 4-5 учебници да се срещат с живи примери на успели хора, които да им представят работната среда. Също така в по-доброто училище си представям повече учители, които разчупват уроците си и запалват пламъчето на знанието в своите ученици. Такива учители, които учениците помнят цял живот. Радвам се, че в това отношение в нашето училище има такива преподаватели, които правят уроците по история, химия, математика, информатика, английски лесни и приятни.

Ива Меченска 12^а

Ходя на училище, защото хората и обстановката успяват да ми дадат уроци, нужни не само за момента, но и в дългосрочен план. Какво ми дава доброто образование днес? Възпитава ме на уважение и гради един менталитет на добро и

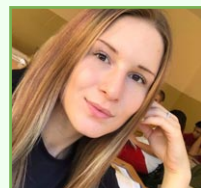
любознателно момиче. Освен това уроците се олекотяват, защото са представени по много интересен и заинтригуващ начин.

Как би било по-полезно то? По-полезно би било, ако имахме възможността да общуваме с по-млади преподаватели в по-добри и модерни условия и с по-модерна и нова техника.

Как си представям по-доброто училище – това, в което ще се чувствам добре? За мен лично е вече късно да си правя илюзии за по-добро училище, но бих казала, че една спокойна среда и по-лека програма биха били добро допълнение.

Христиана Параделова 12^а

Ходя на училище главно, за да мога да подсигурия своето бъдеще и нивото на образованието си.

Какво ми дава доброто образование днес? Възможност да продължа своето образование на следващо ниво. Да продължа живота си по начина, по който искам. Да имам добре платена работа, която ме удовлетворява.

Как би било полезно то? Би било по-полезно, ако самата база, на която учим, е по-модернизирана и ако се изнасят семинари с други преподаватели от други училища, които ни представят нова информация.

Как си представям по-доброто училище – това, в което ще се чувствам добре? Училище - толерантно към всички, независимо от начина, по който изглеждат, полово ориентация, и да се дава възможност на всеки да изказва мнение, което да бъде уважавано.

Елица Борисова 9^б

Ние не сме безразлични

Новата учебна програма – pro i contra

Реформата, която ще построи светлото бъдеще на западащата ни страна! Ама вие сериозно ли си помислихте, че някой някога ще го каже?! Да, всички, които трябва, я одобриха, без да се замислят, че в класните стаи седят деца, а не роботи. И тъй като аз съм от тези работи с опит, се захванах смело с темата. Разговарях с преподаватели, родители и ученици, молейки ги да изразят някакво мнение и да изброят няколко плюса на учебната програма и ще се изненадате ли колко много от тях отказаха, понеже не знаеха дали изобщо има плюсове...

Проведох разговор с десетокласници. А братовчедка ми също е в десети клас и е по старата програма, но въпреки това се чувства късметлийка. (Нека само вмъкна, че нейният брат е в осми клас, което значи, че тя не може да си продаде учебниците, а на него му се налага да купува чисто нови и тази година платиха 500лв. за учебници.) Според нея идеята да се изучи материала до десети клас е много добра, понеже следващите две години ще имаме по-голяма възможност да се съсредоточим върху предметите, които са ни в профила, и евентуално да имаме по-добра подготовка за университет или колеж. Но тук идва един проблем - материалът се сваля прекалено рязко и има литературни произведения, които на ранна възраст не могат да се осъзнаят. Ако един средностатистически десетокласник не може да разбере „Хамлет“, как тогава осмокласник да го направи? „Декамерон“ например е книга, която се е изучавала в 10-и клас, с дълбок философски смисъл и не всеки ученик успява да го разбере. Попитайте какво знае за сборника с новели един осмокласник и в най-добрия

случай ще чуете „Един тийнейджър, дето се събират по време

на чумата и си разказват сексуални истории“.

Друго нещо е това, че при подбирането на информация за уроците по други предмети са пропуснати доста подробности с цел да се научи най-важното. Но пък са пропуснати ключови понятия, без които урокът не може да се разбере и тук работата на учителя се увеличава. Повярвайте ми, уроците по физика ги учим само в час и после от плановите в тетрадката, понеже учебникът сякаш е писан на китайски език. Братовчедка ми успя да открие много минуси в образователната ни система, като обобщи, че работата е свършена наполовина и заради това няма как да станем част от Европа. Финалните й думи бяха „Моите съученици едва се справят с материала, не знам на вас какво ви е...“.

С учителите срещнах малко повече трудност, понеже не всеки, когото попитах, бе запознат с реформата в детайли, и повечето отказаха. Не мога да си представя какво е да преподаваш на няколко класа еднакви неща, но по различен начин, и да виждаш хубавото в системата. Но в обратното ме убеди Галина Димитрова, преподавател на всички девети класове и вечен оптимист. Госпожа Димитрова е първият учител по български език и литература в нашето училище, който работи по новата учебна програма, но въпреки това успя да ми покаже доста плюсове в системата. Например това, че не изучаваме цяло произведение, а само част от него, обогатява общата ни култура и улеснява запомнянето на материала. Или фактът, че не се налага да заучаваме факти, а сами да стигаме до заключения, подобрява и развива мисленето ни. Тоест, съдър-

жанието е по-малко, а времето за упражнение и анализ на наученото е повече. И като цяло, има подреденост. Средната степен е в два етапа - първият е след десети, а вторият е след дванадесети. Дава се възможност на тези ученици, които ще се ориентират към професия, изискваща умения, а не дълбоки знания, да завършат образованието си по-рано и то няма да е в нищото. Същите тези ученици, ако пожелаят, след година могат да се върнат в 11 и 12 клас и да продължат да учат, но под друга форма на обучение. Единственият минус, който тя откри, но при това голям минус, е разпокъсането на учебния материал. Ако допреди се е учил авторът с всичките му произведения, то сега всяка година ще се учи един и същ автор, но с различни произведения. Тоест, ако учим Христо Ботев в девети клас с няколко негови творби, то в десети пак ще се върнем на него, но с други творби. Това вероятно ще ни обърка до такава степен, че да забравим специфичното за всеки автор. Всъщност ако се вгледаме, ще намерим положителни качества в учебната ни програма. И може би сме една крачка по-близо до развитите западни държави, но въпреки това ни остава още километър да извървим, за да намерим формулата на успеха. Завършвам статията с едно малко обръщение към всички законодатели. Моля ви, вършете си работата до край, обмисляйте внимателно решенията си, понеже всички ние ще живеем с последиците от тях. Отделяйте повече време за обмисляне на реформите, търсете широко мнението на обществото и помнете, че бъдещето на тази малка страна е във вашите ръце и вие го ковете!

Зина Махмудова 9^б

Очакваме вашето мнение по поводигнатите въпроси. Сигурни сме, че има какво да кажете, преподаватели и ученици! Вашият коментар, предложение, мнение - изпратете на адрес el_vestnik@abv.bg

Говорят осмокласниците

За първите им впечатления като големи и за избора на училище попитахме много ученици

Осмокласници споделят, че са избрали нашето училище, защото именно тук ще им бъде дадена най-добра подготовка за живота. Децата харесват своите преподаватели и отношението им към учебния материал. Тези от тях, които учат тук за първа година, са били повлияни и от добрите отзиви на приятели и близки. Има ученици, които са предпочели дадена паралелка заради приятели от предишните класове, а има и такива, чиито родители са направили избора вместо тях. Харесват всичко, което СУ „Иван Вазов“ им предлага.

Докато разговарях с тях, усетих различна индивидуалност и характери, но всички бяха на мнение, че паралелките, които са си избрали, биха им дали най-добър старт в сферата, която ги влече. Чувстват се много добре и на мястото си. Почти всички смятат, че в тяхната паралелка е най-приятно, което отново говори за това, колко правилно са подредили приоритетите и желанията си.

Както всички отлично знаем, от тази учебна година училището ни има някои нови придобивки - най-малките разполагат с шкафчета, в които да съхраняват необходимите за деня неща, а обновените стаи и врати на класните стаи създават доста приятна атмосфера. По този повод осмокласниците мислят, че училището ни като цяло следва европейските стандарти и създава полезни за учениците неща. Не пропуснах да отбележа, че за всичко това трябва да се грижим и да го пазим – и това да си го знаят още отначало.

Каквито и обаче да са впечатленията им от малкото време, прекарано с по-големите от тях, всички не знаят, че порастването не е нещо, което става за един ден. То е дълъг път, по който трябва да се върви бавно. На тях им предстои да извървят този път, за да се превърнат в успешни и самостоятелни личности.

За тази учебна година те имат наистина високи очаквания. Надяват се на високи оценки, пожелават си добри резултати, а също и лесно и „безаварийно“ преминаване през новите препятствия, които ги очакват. Ние им пожелаваме същото и се надяваме, че те заслужено и с гордост ще се наричат ученици от СУ „Иван Вазов“.

Илейн Иванова 10^в

Музи Здравей скъпа Вяра,

Отдавна не бях ти писала, но днес една случка ме провокира и реших да я споделя с теб като моя най-добра приятелка.

Снощи случайно попаднах на репортаж по телевизията, в който показаха как едно момиче – ученичка като нас, е помогнала на бездомник, като е публикувала случая в социалните мрежи. Много хора са откликнали на призива ѝ и с помощта им заедно са му осигурили подслон и храна. Това ме накара да се замисля дали в нашия меркантилен свят съществува добротата. Дали тя е вечна, или изчезва? Как можем да я предадем на други хора? Все въпроси, на които е трудно да се даде еднозначен отговор.

Може би ако бях писмо, пътуващо във времето, щях да разкажа на всички хора по земята какво е добротата, защото аз вярвам, че тя съществува. Доброто е навсякъде около нас, а и в самите нас. То е протегната ръка в нужда, блага дума от приятел в необходимия момент, една усмивка, която да озари трудния път. Зная, че в днешния забързан свят, в който парите, славата и властта са се превърнали в основна движеща сила, за някои хора е трудно да бъдеш добър. Но добротата е единственото нещо, което дарява щастие, връща блясъка в уморените очи и кара лицето ни да сияе от щастие и радост.

Всеки се ражда с доброто, но не винаги го показва. Добротата е признак на сила. Затова само добрият човек може да познае истинското щастие. И когато ти извършиш добро дело, то това е повод за гордост, но без да искаш награда за това. Защото добротата е искрена помощ, без да търсиш лична облага. Да направиш добро, е умение, което не всеки владее, но тези, които са го усвоили, са

най-богатите хора на света.

Добротата е и прошка – най-възвишеното качество у човека. Само който може да прости, може да обича истински и да бъде безкрайно щастлив.

Знам, че самата аз не съм безгрешна, но също знам, че съм добър човек. И ако мога чрез това писмо да „предам нататък“ добротата, то аз ще съм най-щастливият човек на Земята. Затова нека всички отворим сърцата си и в тях да се настани добротата, защото тя ще спаси света, защото направеното добро се връща двойно. Вяра, ти как мислиш, дали добротата я има? Ще очаквам да ми пишеш и да разменим мнения по този въпрос.

25.03.2018 г.
гр. Плевен

С най-добри чувства,
твоя приятелка Дени

Текстът е на Деница Луканова от 6б и е отличен в националния етап на международния епистоларен конкурс на „Български пощи“ – „Какво послание искате да предадете на своите читатели?“

Пушкин в моей стране

Александр Сергеевич Пушкин занимает достойное место среди самых известных поэтов в мире. Его творчество действительно уникальное. Своими произведениями великий русский поэт успел коснуться сердец тысяч людей во всем мире. Его произведения превратились в шедеврами мирового литературного искусства.

Болгария – это моя родина. У нас творчество Пушкина принимается с особой почестью, потому что наша страна всегда преклонялась перед делом великого русского гения. Это видно в произведениях некоторых болгарских поэтов, например Христо Ботев, Петко Славейков и еще многие другие. Его имя появляется несколько лет после его смерти в болгарскую печать. В первый раз оно встречается в статье „Русская книжнина“ в Цариградской газете (27 марта 1848г.). В 50-ых и 70-ых годах девятнадцатого века он привлекает внимание наших поэтов, у которых интерес к нему остается живым и прочным,

особенно к его произведениям, связанным с актуальными вопросами времени – о сущности искусства, о роли поэта в жизни общества, о родине, о свободе. Один из самых известных болгарских поэтов Петко Р. Славейков знакомится с Пушкиным благодаря хрестоматии Галахова. Славейков трогательно выражает свои чувства, которые творчество Пушкина оставляет в его сердце. По сей день сохранена часть стихотворения „Пушкину“, написанного на болгарском языке. Первый перевод с русского на болгарский язык стихов Пушкина принадлежит Славейкову. Это стихотворение „Если жизнь тебя обманет“:

Если жизнь тебя обманет,

Не печалься, не сердись!

В день уныния смиришь:

День веселья, верь, настанет...

По-своему воспринимают Пушкинское творчество болгарские революционеры. Оно дает силу и окрыляет борческий оптимизм Христо Ботева, Любена Каравелова. Ботев знакомится с творчеством Пушкина в Одессе, где он учится, а позже читает с увлечением его произведения. Присутствуя активно в жизни болгар до Освобождения, Пушкин со своей искренностью и патриотичной направленностью своей поэзии окрыляет их. Для болгар очень интересны его одноименные стихи и повесть „Кырджали“, описывающая жизнь болгар в Бессарабии. Не очень известный факт, что сын Пуш-

Творчески приключения

кина, генерал Александр Александрович Пушкин, участвовал в Русско-Турецкой войне и был частью отряда, освободившего город Бургас в Болгарии. В одном из самых больших болгарских городов на берегу Черного моря – Варна, в морском саду, воздвигнут памятник русскому гению. Это символ преклонения болгар перед творчеством великого Пушкина. Каждый год по поводу дня рождения поэта готовятся много мероприятий. Праздник отмечается в деревнях и в городах, в университетах, школах и в детских садах. Творчество Пушкина изучается в болгарской школе в десятом классе. Пушкин остается в сердце человека, коснувшегося его творчества. Для меня творчество Пушкина нечто уникальное, исключительное. Через его произведения читатель лучше узнает самого себя. Стихи Пушкина – отражение красоты и эстетики. Популярность Пушкина в моей стране очень большая и ее можно иллюстрировать единственно многочисленными переводами его произведений, делом многих поколений болгарских поэтов и переводчиков. А тоже произведениями болгарских поэтов и писателей, посвященных великому русскому поэту. И в будущем его популярность будет расти и каждое поколение будет добавлять что-то новое и свое к делу бессмертного русского поэта и творца.

Патрисия Мановска 10в

Текстът е победител в Международния Пушкински конкурс „Что в имени тебе моем“ и авторката получи почетна диплома от Московския държавен университет

Първоноемврийско – без сантимент и школко умиление

Песимистична теория за българина

Пиша това на български език, който в тази своя форма се използва само на територията на Република България. Предполага се, че вие, които го четете, сте запознати с тази страна, език и народ. Абстрахирайте се от този факт, изпразнете излишните мисли от главата си, а аз ще се опитам да ви представя българина през моя поглед.

Българинът е част от света. На фона на света България е точка от картата, на фона на Европа – бедна държава с нисък естествен прираст, а на фона на балканските страни – държава съседка в подобно положение. Нашата страна е с благоприятен климат, плодородни почви, богата на води. На изток изцяло граничи с Черно море, а разстоянията са сравнително малки, така че е възможно да посетите всяко кътче, което желаете. Имаме много поводи за гордост – благоуханното розово масло, лавандулово масло, обширни гори, защо да не спомена и най-вкусното кисело мляко? Българският глас, който чрез своята сила, мощ и плътност, успява да излети и да достигне до Космоса, където остава завинаги да се рее, да звучи, да остави следа от Земята, която го освобождава от своето притегляне.

За българина винаги е имало зна-

чение чуждото мнение. Той е човек с достойнство и чест, който се старае да не опетни името си. Това е наследено от Майка България, която от своето рождение до днес не е сменила името си. Не е имала повод да се срамува. Българинът е работлив и сръчен. След осемчасов работен ден, повтарящ се 22 пъти аналогично, нашият сънародник има нужда да разпусне... в кръчмата, в най-добрия случай вкъщи с хапване и пийване. Да не бъдем черногледни! Това означава, че българинът обича компанията и е веселяк, гостоприемнен е. Все ще намери с кого да си каже „Наздраве!“, да поговори, да се оплаче, да се посмее. Има чувство за хумор, в шегите е ненадминат, сигурно неизвестен потомък на Хитър Петър. Българинът е гостоприемнен, но какъв гост е?! Често се самоиронизира, сравнявайки се с известния си съотечественик и предшественик Бай Ганьо. Но поведението на Алековия герой е последица на първичния темперамент и времевата рамка, историческия преход. От 1895 г. насам байганьовският манталитет започва да се размива. Българинът вече е гражданин на света и е по-цивилизован. Ходи из света, не по света.

Българинът е талантлив, но все по-

рядко цени родното изкуство. Няма време и средства, за да ходи на театър, концерти, изложби. На кино ходи понякога..., когато дават известен холивудски филм. Хората на изкуството в България тънат в мизерия. Актьори, облечени като клоуни, мимове, жонгльори; улични музиканти стоят навън, на сред улищата или в някой подлез, при -10 градуса и при +35, надявайки се да ги забележиш и да пуснеш монетка (все едно да си купиш билет) я в шапката им, я в пластмасовата им чашка. Тези хора биха се обидили, ако ги съжалиш. Те не са просяци, а творци, които по една или друга причина не са могли да се заявят на сцената, и търсят изява и прехрана. Те са жадни за вниманието на тълпата от преминаващи на всички посоки, сблъскащи се във всеки миг час. И тези мимове наблюдават безмълвно, те са публика на едно безкрайно представление „Заблуда“.

Българинът е заблуден, защото е скептик, но това се дължи, казват, на дългото робство, стъпканото самочувствие ни правело подозрителни и неуверени. Кога ще станем по-експанзивни? Игото се е отразило на развитието ни, но никога на българското самосъзнание. Народът ни е борбен и силен, свободо-

любив, горд със земята си, пропита с кръв. Достоен е за уважение.

Защо, за да е стойностно нещо, трябва да е известно? То може да е достатъчно очарователно и без да се е заявило на световната сцена. За съжаление българите все по-рядко зачитат това, което имат, и го ценят само когато имат признание и популярност по света. Живеещи в малка страна, ние копнеем за триумф. Власт също не отказваме. А иначе я обвиняваме за положението си. Наистина тези, които си мислят, че могат да си играят с властта, всъщност се оказват играчки в ръцете ѝ. Обезценяват се като личност, защото тя води до пристрастяване, както психотропните вещества. И последствията са същите - забравил мярата, се превръщаш в зависим, после в престъпник. А може би щом просто опиташ, щом прекрачиш една граница, мярата се оказва изостанала по пътя ти, в огражденията на безгрижния свят, в който не можем да се завърнем. Защото безгрижният свят е за безгрижните хора - тези, които не са заслепени от материалното и от властта. А кога спираме да бъдем безгрижни? Когато пораснем? Животът ни преминава в преследването на щастие и свободата и

винаги сме ненаситни. Това обаче май е обща характеристика на човешкия вид, не само на българина. Амбицията, която помага, но и вреди, когато е болна. Но тя е още по-болна, когато е неосъществима, например в пределите на една малка страна. Разбира се, че постигането на щастие е цел на всеки разумен човек, но по пътя към осъществяването му, у нас или по света, не бива да изгубваме себе си, своя вроден чар, който ни прави уникални. Все едно пътуваме през различни страни и във всяка следваща ние се превръщаме в неин жител. Винаги се пригаждаме към обстановката. А на непознатите и на чужденците опитваме да докажем колко сме интернационални. В един момент ще се изгубим. Какво ще остане с нас – чертите на лицето ни, които ще напомнят, че някога сме съществували. Стига, подмамни от благата, които ни предоставя необятният свят, да не попием изражението на чужд народ, забравяйки откъде сме тръгнали, забравяйки България. България – с дъх на билки и рози, солен вкус на море, топлината на пламък в очите, шума на ручей... Дали това не е ритъмът на сърцето, което ще скърби, но ще стои отворено за теб, ще пази мястото ти и ще те чака да се завърнеш и да запълниш празнотата на майчиното сърце, изгубило едно от децата си. Дано не е безвъзвратно!

Камелия Григорова 11 в

Отличен опит

За какво говорят учениците в междучасията?

Средностатистическият дванайсетокласник

Ако в по-малките класове междучасието е време, в което да напишеш домашното, да си припомниш урока или да изядеш една баничка..., при дванайсетокласниците десетте минути преминават по доста по-различен начин. Времето между математиката и историята е време на ожесточени битки и надпревари. Ето го и дневният ред в междучасието на един средностатистически дванайсетокласник.

Първа точка: Балът

Разговори за трескавата подготовка на този велик ден, който повечето мои съученици няма да си спомнят поради прекомерната употреба на спиртни напитки, са на първо място в диалозите на абитуриентите. Споровете в класната стая започват от това - кой ще ни

е фотограф, и достигат до най-важното - кюфте или кебапче да има в чинията, която повечето няма да погледнат. „Кой ще ми е кавалер?“ - това е въпросът, който си задава всяко момиче, понахлните сами питат момчетата, а традиционалистките, които чакат покана от рицаря на бял кон, ще ходят сами поради ограничения брой момчета във випуска. Украсата на ресторанта - това е най-важното. Дали ще е яркочервено, или кралско лилаво. Доста интересен въпрос. Ако питате мен, аз мисля, че най-подходящо ще е булчинското бяло или траурно черно. Нека не забравяме и тоалетите. Това е тема, която никои не споменава. Все пак ако случайно издадеш с каква рокля ще си, може някой да си купи по-кичозна и по-разголена дори от твоята. Първите 5 минути са заети, следва втора точка.

Единайсетокласниците

Не бях сигурна как да започна темата за разговорите на моите съученици, в това число и аз, разбира се, в междучасията, без да има нужда от някакъв вид цензура. Има разлика в разговорите на различните поколения. Например разговорите, които са водели помежду си учителите ми на моята възраст, и разговорите, които аз самата сега водя с връстниците си. Разговорите, на които ставам свидетел

и в които в повечето случаи участвам, са много разнообразни. Темите варират от любовни терзания до теста по математика. Много често историите включват героини от ежедневието ни. От обсъждане на съученици и учители до разкази за изневярати на приятеля на Пенка от школата по английски. Най-често срещаните изрази съдържат колоритни фрази, които мисля да не цитирам в училищния вестник. Но без значение дали говорим за това, как Иван е откраднал несесера на Станка, или готвим пълкени планове за гру-

Втора точка: Шофьорските курсове

Някои старателно четат правилника за движение или решават листовки, но другите, които са по-напред от тях, „прикрито“ размятат ключовете на новия автомобил и шеметно разказват за случващото се по плевенските улици. Ето че минаха още 3 минути. Време е да хапнем.

Трета точка: Храната

Повечето момичета ядат само ябълки, за да могат да влязат в тоалета от точка едно на дневния ред. Момчетата пък от своя страна ядат месо с ориз, за да трупат мускулна маса. Още две минути от дълготното междучасие минаха.

Четвърта точка: Университетът
Ето че удари звънецът, часът започна. Не остана време за бъдещото ни развитие. Но важното е балът да мине, другото ще го мислим после.

Иван Жунтовски 12а

пово преписване от Петранка на теста по химия, разговорите никога няма да доскучеят и винаги ще се намери начин да се забавляваме. Без значение от възрастта и поколението винаги емоциите и преживяванията в междучасията са приятни, неповторими и интересни на живо и всеки има нужда от този вид общуване. Толкова интересни, че често продължават и след познатата мелодия за начало на учебния час. А, госпожата влезе!

Виолета Антонова 11б

Какви са били „известните“ в училище?

Понякога чудили ли сте се какви са били известните днес личности в училищните си години? Дали са имали високи оценки, или не, дали са имали провинения или са били много спокойни деца? Сигурно си мислите, че всички още от юношеската си възраст са били известни и харесвани и са били заобиколени от голяма група приятели. Е, сега ще научите, че не при всички е било така

Том Круз признава, че съучениците му често му се присмивали, защото имал сериозни проблеми с дикцията си. Заради това бил доста затворено дете и нямал никакви приятели, докато не завършил. Дори и сега той не иска да си спомня годините, прекарани в училище.

Еминем обаче е имал злата участ на Том Круз. Когато бил деветгодишен, рапизпълнителят бил много тормозен от своите съученици и майка му се принудила да даде под съд ръководството на училището в Детройт. Малкият Маршъл Матърс често се връщал посинен у дома и именно тази травма от детството му изградила неговия антиобществен мироглед. Години по-късно певецът написал песента “Brain Damage”, която била свързана с издателствата, които му били налагани като дете.

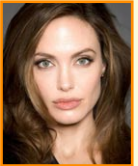
Аштън Кътчър бил голям калпазанин. Почти винаги се забърквал в неприятности. Дори веднъж опитал да влезе в собственото си училище с взлом просто за да види как ставало. Въпреки това се учел много добре и имал само отлични оценки – всички му викали „готиния зубър“. И досега той е благодарен на всички свои учители.

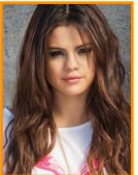
Кристина Агилера пък си спомня за училището в доста мрачни тонове. Още от малка можела да пее прекрасно и затова всичките ѝ съученици ѝ завидвали и не искали дори да говорят с нея. Заради завистта дори я замервали с храна.

Анджелина Джоли също е била тормозена в училище – заради очилата и шините. Е, сега едва ли ги тормозят и им се надсмиват...

Може ли обаче да повярват, че **Селена Гомес** е била доста самотна като дете? Почти през цялото си свободно време четяла книги и въобще не обичувала с връстниците си. Ето защо в училище тя е била много тиха и спокойна и почти нямала приятели. Тъжно, нали?

Мадона е по-редната звезда, която не е била известна в училище. Самата тя казва: “В гимназията не бях нито хипарка, нито водач, затова пък бях особнячка. Интересувах се класическият балет и музиката, а децата бяха много зли към различните. Така се отнасяха и към мен. Само че реших, вместо да се превърна в изтривалка за крака, да не спирам да подчертавам различието си.” Според мен е била абсолютно права, понеже не може да променяш или да криеш истинската си същност, за да се впишеш сред об-

ществото и да имаш приятели, които въобще не те познават или не одобряват различията ти. Те трябва да те приемат такъв, какъвто си. “Ако щастието се основава на това, какво мисли обществото за теб, ти винаги ще си разочарован”, допълва певицата.

Бившият президент на САЩ **Барак Обама** споделя, че като малък имал много дълги уши, което било и причината другите деца да му се присмиват.

Плевенският актьор **Веселин Плачков** също не е имал прекрасен училищен живот. Само за две години е изключен от шест училища в Плевен. Мислите, че е бил лош ученик? Не, даже напротив - успехът му от дипломата за средно образование е 5,40. Той просто не бил съгласен с много неща и бил индивидуалист.

Виждате, че не всички известни личности са били такива още в ученическите си години. Повечето са постигнали това с много труд и усилия. Статията доказва, че това, което сме сега, може да се промени и да стане по-добро. Затова не се дръжте арогантно с учениците, които имат интереси, различни от вашите, които ви се струват странни и може би дори налудничави. Кой знае..., може би те ще се окажат следващото поколение певци, актьори, световни спортисти...?!

Елица Борисова 9б
Илейн Иванова 10в

Меню за гладния ученик

Сиромашко меню

Като си момиче, е някак естествено да започнеш да готвиш. Гледаш майка си как го прави всеки ден и някак се изпълваш с изумление и желание да пробваш. Едновременно с това напоследък все гледаме шоу програми с майстори готвачи, които правят всичко перфектно и без грешки. И естествено се поражда интерес към собствената кухня - гледаш майка си да готви и решава, че кухнята е царство с правила, които спазваш без въпроси. И започваш...

Аз наскоро започнах да се уча и въпреки че още не разбирам много неща, съм набрала известни впечатления. Като това колко е досадно да ти се пречкат, докато готвиш. Всеки си има своя идея и е изключително досадно някой да ти дава акъл, без да си му го искал. Пък и готвенето е творчески процес, нали?!

Но достатъчно за моите кулинарни грижи. Беше ми заръчано от екипа на вестника да изготвя сиромашко меню, тоест нещо, което може да приготвиш, когато си много гладен, имаш време, но парите са на привършване. А родителите ги няма къщи. Всичко, което ще ви предложа, е лесно за приготвяне и общо взето евтино. И най-важното – изпробвано.

Сиромашки (жътварски) таратор

Това ястие е принципно лятно, но съм виждала и през зимата да се прави. Името „жетварски“ е било дадено, защото е бил приготвян по време на жътва за разхлаждане. Ще ви трябват:

- 1 краставица
- 3- 4 стръкчета пресен чесън
- Свеж копър
- Свеж магданоз
- Вода за разреждане
- Олио
- Оцет
- Сол на вкус

Няма огромна философия за приготвянето. Стъпките са същите както при правенето на обикновен таратор. Запомнете обаче, че трябва да се сипе повече олио, тъй като не трябва да е много воднист.

Сиромашки „пържоли“

Това ястие ми беше предложено от Бисер Минков от 9а клас. Той ми даде рецептата и ме изуми с това колко обича да готви, за което му благодаря! Ще са ви нужни:

- 4 бр. яйца
- 1 с.л. брашно
- 1 ч.л. червен пипер
- 1 ч.л. черен пипер
- Олио
- Сол

Загряваме в тиган с тефлоново покритие олиото, като количеството му трябва да е, колкото да покрие дъното. Добавяме последователно брашното, червения и черен пипер и солта, като бъркаме енергично с бъркалка, докато се запържат малко - не повече от 30 секунди. Счупваме едно след друго яйцата в тигана, на разстояние едно от друго, като внимаваме да запазим целостта на жълтъка. Яйцата образуват ко-

ричка от долната страна, след което с помощта на шпатула ги обръщаме от другата страна и пържим до получаването на лек загар. Получава се нещо като яйчени шницели с аромат на вкусни пържолки! Това ястие става и за вегетарианци, което е плюс!

Сиромашки кекс

Рецепта, научена от майка ми, която винаги ще ми направи кекс, ако поискам. Ще са ви нужни:

- 1 чаша сладко по избор (каквото имате налично - аз използвам от сливи обикновено)
- 1 чаша кисело мляко, по-добре на поне 5-6 денa (но не на повече от месец)
- 2 чаши брашно
- 2 с.л. грис
- 1 чаша захар или повече/по-малко, зависи от сладостта на сладкото
- 1 яйце
- ½ ч.л. сода

Направата на тестото отнема само 10-15 минути. Включете фурната, преди да започнете. Сложете в купа яйцето и захарта и разбийте до получаване на пяна. Изсипете киселото мляко и сладкото. Разбъркайте добре. В гриса добавете содата, разбъркайте и изсипете към сместа в купата, добавете брашното и разбъркайте отново. Тестото трябва да е като гъста сметана. Ако е необходимо, добавете още брашно. Изсипете тестото във форма или тава, намазана с малко олио, и поставете във фурната. Необходимо са около 40 минути на умерена фурна.

По желание преди да пхнете сладкиша във фурната, може да го поръсите с орехови ядки - или пък ги добавете към тестото!

Надявам се ще ви е приятно да ги приготвите! Бон апети!

Очаквайте моето специално Коледно меню!

Виктория Енева 10в

Хороскоп

Овен

Старайте се да не губите здравия си разум и бъдете по-практични в действията си – има риск да полетите твърде на високо и да подхранвате твърде големи очаквания, които да не се изпълнят. Ако се чувствате уморени, помолете близките си да ви помогнат с нещо.

Телец

Има голяма вероятност планетите ви да се объркат, така че по-добре не бъдете твърде взискателни към себе си и към другите. Поведението на близки хора може да ви дразни повече от обикновено. Позволете си малко повече развлечения – ще ви дойде добре.

Близнаци

Ще сте малко по-разсеяни, така че по-добре не се занимавайте с финансови въпроси – може да направите грешка или да се доверите на неправилните хора. В творческо отношение обаче периодът ще е успешен, тъй като идеите ще възникват сякаш от нищото.

Рак

Възможно е да станете податливи на заблуди – мисълта ви ще се рее и нищо чудно да повярвате на нещо, което не е истина. Вместо да се поддавате на неясни предчувствия, преценявайте фактите и не се самозаблуждавайте.

Лъв

Добре ще е периода да посветите на почивка, а не да се впускате в сериозна активност – по-добре ще е да забавите темпото и да намалите очакванията спрямо себе си. Ако обаче се занимавате с изкуство, ще сте много успешни.

Дева

Периодът е особено подходящ да се отдадете на някаква творческа дейност, а не да се занимавате с рутинни задачи. Ако имате някакви проблеми, помислете дали няма да е по-добре да изкажете или да изразите по друг начин нещо, а не да го задържате в себе си.

Везни

Може да получите добра възможност да се изявите в любимия предмет. Колкото повече творчество влагате в това, което правите, толкова по-успешен ще е денят ви. Думите ще са вашето силно оръжие, така че внимавайте как ги използвате – има риск да засегнете някого, ако сте твърде директни.

Скорпион

Има вероятност да чуете нещо, от което няма да ви стане приятно. Общуването ви с най-близките ще е доста трудно, защото всеки ще си мисли, че е прав, и мъчно ще се поставя на мястото на другия.

Стрелец

Периодът ще е във ваша полза, ако потърсите общ език както с хората, с които работите, така и с тези, с които живеете – приемоте ли, че вие сте непременно прави, трудно ще постигате хармония. Ако искате да получите нещо, пробвайте първо с добро.

Козирог

Склонността ви да помагате на хората ще се прояви много силно – ще сте особено състрадателни и отзивчиви. Внимавайте обаче, защото при някои от вас добротата може да стигне до наивност и помощта да се обърне във ваша вреда.

Водолей

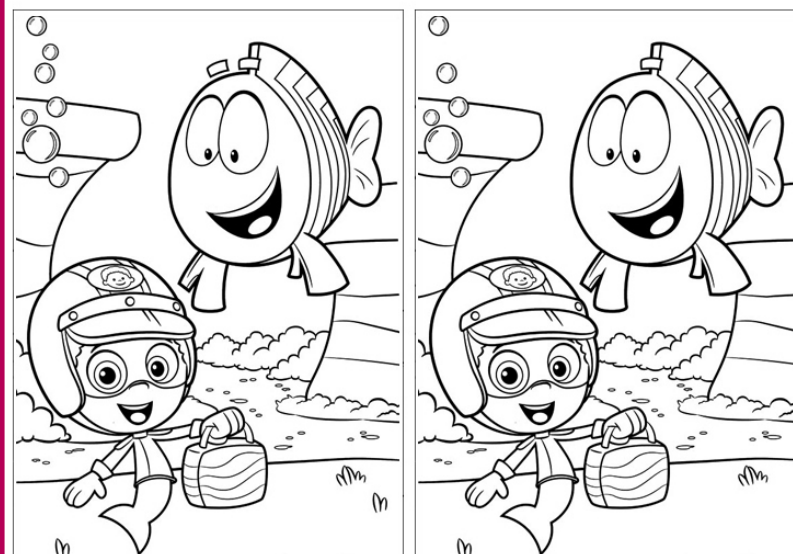
Бъдете малко по-отговорни към здравето си – прекаляването с храната и алкохола може да ви се отрази зле. Не е препоръчително и да се товарите с много работа – дори да свършите всичко, което трябва, ще се почувствате уморени.

Риби

За да получите нещо, което искате, може да се изкушите да използвате ласкателства или измама. Не го правете, защото постъпката ви рано или късно ще има последствия за вас самите. Периодът е чудесен за творчески изяви.

Йоана Кирилова 12м

Открийте десетте разлики

Смях в класната стая

- Господине, мога ли да ида до тоалетната?
- Не знам. Можеш ли?

- Колко време остава до края на часа?
- 3 минути.

- Не е вярно! 4 са!
- Ти пък откъде разбра? - поглежда изпод вежди.

- Ами... ориентирах се по Слънцето!

Учител:
- Ако продължавате да говорите, ще направя така, че да ви се стъжни денят!

Ученик:
- А бе, госпожо, сутринта се видях в огледалото. Колко по-зле да стане?!

Ученик излиза да трие дъската. От задните чинове се чува:

- Недей да триеш лявата страна!
- Абе, като ти ударя лявата страна на лицето....

Преговор по география.
Госпожата:
- Коя е най-дълбоката депресия на Земята?
- Моята, госпожо...

Влиза госпожата:
- Кого го няма?
Тишина. Тя отново, още по-силно:
- А бе, казвайте кой липсва?
Отзад се чува:
- Госпожо, аз ако липсвам, да не мислите, че ще изкрещя „НЯМА МЕЕЕ“ ?!

Зина Махмудова 9б

От писмени работи на ученици

Гергана се превърнала в чешма в края на поемата “Изворът на Белоногата”.

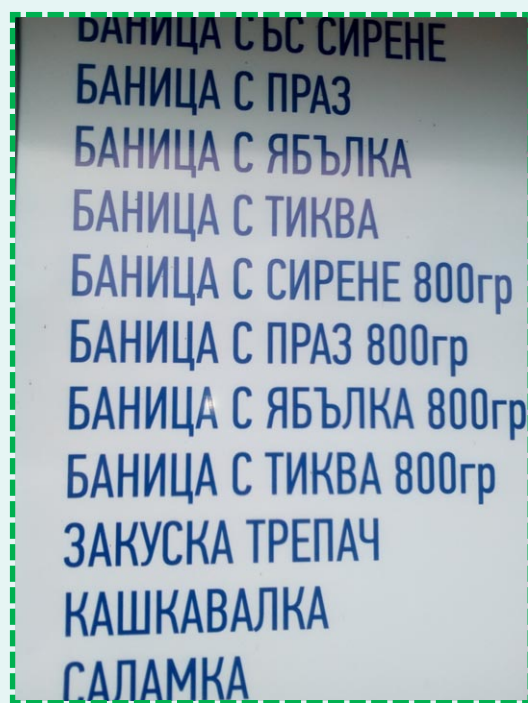
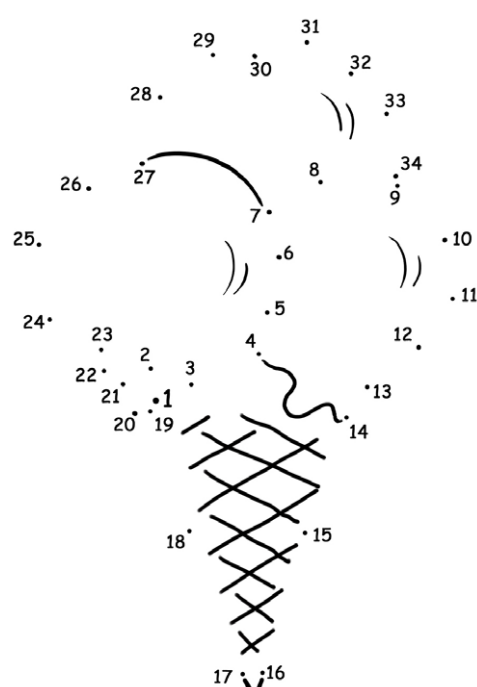
Гергана и Никола се срещат на потока. (“Изворът на Белоногата”)

На Гергана гаджето е Никола и те искат да са заедно. (“Изворът на Белоногата”)

Зорко око - на лов за езикови грешки

Свържете точките

Коледа не е далече

Предстои подготовката на най-веселия брой на училищния вестник и за нас Коледа не е далече. Може да станете автори в Коледния 37 брой – разкажете за своя вълнуваща среща с Дядо Коледа, покажете ни снимки, рисунки, които показват духа на празника. Предложете ни теми, идеи, изпратете ни своите писма до Добрия старец...

Очакваме ви до 16 ноември на познатия адрес: el_vestnik@abv.bg

Желаем ви късметлийска учебна година

Какви са очакванията ви за новата учебна година?

Според мен през 2019 година вече и на нашия етаж ще сложат шкафчета като на първи и втори етаж.

Никола 5а

Аз очаквам през тази година да е много интересно и забавно.

Никола 5а

Мисля, че ще науча много нови и различни неща по всички предмети. Надявам се и оценките ми да са по-високи.

Ивайла 5а

Очаквам през новата учебна година да намеря много нови приятели, които са много добри.

Максимилияна 5а

Людмила Венциславова 8а

Борислава 5е

www.suivanvazov.com

- Актуална информация за училищния живот, предстоящи събития и конкурси
- Богат фото- и видеоархив
- Статистика на средния успех на учениците в съпоставка с изминали години

Редакционен екип

Иван Жунтовски, Йоана Кирилова, Виолета Антонова, Камелия Григорова, Анна Стайкова, Християна Тасева, Миглена Бурова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Зина Махмудова, Елица Борисова

Предпечат – Йончо Йончев

Редактор-консултант – Радинка Иванова

гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280

el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 26.10.2018г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен

Предпечат: FFDprepress.com

Печат: FFDprint.com

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000

